

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 66/07-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. apríla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základných práv zaručených v čl. 14, čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 88/05 a Krajským súdom v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 9 Co 325/05 a sp. zn. 3 Co 387/06 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. januára 2007 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základných práv zaručených v čl. 14, čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a v čl. 48 ods. 2 ústavy Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 88/05 a Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 9 Co 325/05 a sp. zn. 3 Co 387/06.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žalobou podanou okresnému súdu 30. marca 2005 sa sťažovateľ v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 88/05 domáhal od žalovanej zaplataenia nemajetkovej ujmy 50 000 Sk „za hrubé ohováranie“ a súčasne žiadal, aby mu bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov. Okresný súd uznesením č. k. 20 C 88/05-41 zo 17. augusta 2005 nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov a zdôvodnil to jeho majetkovými pomermi. Na základe odvolania sťažovateľa bolo predmetné uznesenie okresného súdu zo 17. augusta 2005 potvrdené uznesením krajského súdu sp. zn. 9 Co 325/05 z 30. septembra 2005, ktorý okrem poukázania na majetkové pomery sťažovateľa zdôvodnil svoje rozhodnutie aj tým, že na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov nie je splnená ani ďalšia zákonná požiadavka v zmysle § 138 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a to, že v danom prípade nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. Podľa názoru krajského súdu sa nárok sťažovateľa „javí ako zjavne bezúspešné uplatňovanie práva“. Uznesenie okresného súdu zo 17. augusta 2005 v spojení s uznesením krajského súdu z 30. septembra 2005 nadobudlo právoplatnosť 17. októbra 2005.

Následne výzvou doručenou sťažovateľovi 27. októbra 2005 okresný súd pod hrozbou zastavenia konania vyzval sťažovateľa, aby zaplatil súdny poplatok za návrh. Z dôvodu jeho nezaplataenia v určenej lehote okresný súd uznesením č. k. 20 C 88/05-60 z 8. novembra 2005 konanie zastavil (uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 18. novembra 2005).

Podaním doručeným okresnému súdu 31. októbra 2005 sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 9 Co 325/05 z 30. septembra 2005 dovolanie a podaním doručeným okresnému súdu 21. novembra 2005 sa sťažovateľ odvolal proti uzneseniu okresného súdu č. k. 20 C 88/05-60 z 8. novembra 2005.

Výzvou z 29. novembra 2005 okresný súd vyzval sťažovateľa, aby si ustanovil advokáta, ktorý by ho zastupoval v dovolacom konaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky o jeho dovolaní z 31. októbra 2005. Sťažovateľ podaním doručeným okresnému súdu 7. decembra 2005 žiadal z dôvodu svojich nepriaznivých majetkových pomerov

o ustanovenie advokáta pre účely dovolacieho konania. Okresný súd ho výzvou z 13. marca 2006 opätovne vyzval na ustanovenie advokáta pre dovolacie konanie, na čo sťažovateľ reagoval podaním z 24. marca 2006, ktorým opätovne žiadal o ustanovenie právneho zástupcu. Okresný súd uznesením č. k. 20 C 88/05-73 z 12. januára 2006 (sťažovateľovi doručené 12. júna 2006) zamietol jeho žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v zmysle § 30 Občianskeho súdneho poriadku s tým, že nespĺňa ani podmienky na oslobodenie od súdnych poplatkov (následne okresný súd realizoval výzvu z 13. marca 2006; pozn.).

Sťažovateľ sa odvolal aj proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí žiadosti na ustanovenie právneho zástupcu, a to podaním doručeným okresnému súdu 21. júna 2006, pričom krajský súd uznesením sp. zn. 3 Co 387/06 z 30. novembra 2006 napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 20 C 88/05-73 z 12. januára 2006 potvrdil (uznesenie krajského súdu bolo doručené sťažovateľovi 19. januára 2007).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol: „*Sťažovateľ podal žalobu na Okresnom súde Bratislava II dňa 30. 03. 2005 pod sp. zn.: 20 C 88/2005 (...)*

Súd od dňa podania vykonával iba jalové a plevelné úkony bez dotknutia sa merita veci, konal svojvoľne a roztopašne! (...)

Jedným z obľúbených výčinov Okresného súdu a sudkyň je nepriznať oslobodenie od poplatkov a tak následne mariť ústavné právo na súdnu ochranu, ktoré zaručuje čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky.

Súčasne zákonná sudkyňa sa postarala jalovým úkonom o ďalšie zbytočné prieťahy v konaní bez dotknutia sa merita vo veci žaloby, vynútila si odvolanie a konanie na odvolacom súde, a následne ďalšie jalové uznesenie o neustanovení advokáta a ďalšie odvolanie a ďalšie konanie na odvolacom súde bez dotknutia sa merita veci. Hrátky okresného a Krajského súdu na pokračovanie.

Pritom sťažovateľ jednoznačne spĺňa podmienky na oslobodenie od poplatkov. Spis jednoznačne poukazuje na úspešne konanie pre sťažovateľa a poplatky v konečnom dôsledku zaplatí tak či tak odporca v konaní 20 C 88/2005.

Zákonná sudkyňa K. sa správala na pojednávaní ako súkromník a brutálne zmarila prejednanie veci ako verejné, keď vykázala zo súdnej siene dcéru odporkyne B.. Na to

zákonná sudkyňa nemala právo, čím porušila čl. 48 ods. 2 právo na verejne prejednávane veci (...).“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„Okresný súd Bratislava II a Krajský súd Bratislava porušili základné práva MUDr. D. B. podľa čl. 12 ods. 1 , čl. 14, čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 2 , čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Okresný súd Bratislava II a Krajský súd Bratislava sú povinní zaplatiť každý MUDr. D. B. satisfakciu sumu 100.000.- Sk do 15 dní od dňa doručenia Nálezu Ústavného súdu.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému sudu Bratislava II konať vo veci 20 C 88/2005 bezodkladne a bez ďalších prieťahov.

Ústavný súd ruší uznesenia Okresného súdu a Krajského súdu 9 Co 325/05-54, 20 C 88/2005-60, 20 C 88/2005-73, 3 Co 387/06-95.

Ústavný súd Slovenskej republiky vyzýva Okresný súd Bratislava II a Krajský súd Bratislava k takému konaniu, aby nedávalo dôvod MUDr. D. B. na podanie ústavnej sťažnosti. V prípade potvrdenia tvrdenia sťažovateľa, že ide o organizovanú obštrukčnú činnosť súdu tzv. KOMANDOM SUDCOV môže si sťažovateľ nárokovať násobky spôsobenej škody podľa ustanovenia čl. 46 ods. 3 Ústavy SR.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa judikatúry ústavného súdu dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06).

1. Sťažovateľ namieta porušenie základných práv zaručených v čl. 12 ods. 1, čl. 14, čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a v čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 88/05 a ich porušenie zdôvodňuje svojou nespokojnosťou s tým, že mu okresný súd nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 88/05, ústavný súd konštatuje, že v súlade so svojou judikatúrou (II. ÚS 32/00, I. ÚS 29/02, IV. ÚS 61/03, II. ÚS 298/06) poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tom čase ešte trvalo.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 88/05 okresný súd rozhodol vo veci uznesením č. k. 20 C 88/05-60 z 8. novembra 2005, ktorým konanie vo veci zastavil pre nezaplatenie súdneho poplatku za návrh. Vyhlásením uznesenia o zastavení konania a jeho doručením (sťažovateľovi bolo doručené 18. novembra 2005) okresný súd vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie právnej neistoty sťažovateľa. Ďalšie úkony alebo postupy v merite veci už okresný súd nemohol vykonávať, a preto bolo treba vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní právnej neistoty skončila vyhlásením uznesenia o zastavení konania pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (24. januára 2007).

V čase podania sťažnosti už okresný súd nebol oprávnený vo veci konať, nemohol ovplyvniť priebeh konania, a teda ani porušiť označené právo sťažovateľa na konanie bez zbytočných prietáhov. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05). Uvedené závery boli podkladom pre rozhodnutie ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľa v tejto časti považoval za zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pokiaľ ide o namietané porušenie ostatných článkov ústavy, ústavný súd konštatuje, že tak postup, ako aj rozhodnutia okresného súdu vyhlásené v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 88/05 boli predmetom preskúmania všeobecného súdu vyššej inštancie (krajského súdu) na základe sťažovateľom uplatnených opravných prostriedkov (odvolania) v rámci ktorých mal sťažovateľ tiež možnosť domáhať sa ochrany označených práv.

Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať rozhodnutia okresného súdu, ktoré už boli preskúmané na základe riadnych opravných prostriedkov (odvolanie) všeobecným súdom vyššieho stupňa.

Významnou ústavnou podmienkou limitujúcou rozhodovaciu právomoc ústavného súdu v konaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby vyjadrenou v citovanom čl. 127 ods. 1 ústavy je, že o ochrane základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ktorých porušenie pred ústavným súdom namieta, nerozhoduje iný súd. Preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako neprípustnú.

Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ vo svojej sťažnosti iba označil namietané články ústavy avšak nekonkretizoval, či k ich porušeniu malo dôjsť postupom alebo rozhodnutím okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 88/05, a tiež nenaznačil ani len možnosť príčinnej súvislosti medzi porušením označených článkov ústavy a svojou nespokojnosťou s postupom, resp. rozhodnutím okresného súdu. Vzhľadom na uvedené, ako aj na skutočnosť, že sťažovateľ bol už v konaní o jeho podaniach pred ústavným súdom viackrát poučený o náležitostiach riadneho návrhu spôsobilého iniciovať konanie pred ústavným súdom, sťažnosť z dôvodu jej nepreskúmateľnosti pre nedostatok odôvodnenia bolo možné odmietnuť aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

2. Sťažovateľ tvrdí, že ním označené články ústavy boli porušené aj krajským súdom v konaniach vedených pod sp. zn. 9 Co 325/05 a pod sp. zn. 3 Co 387/06.

2.1 V konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 325/05 krajský súd rozhodoval o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 20 C 88/05-41 zo 17. augusta 2005, ktorým mu nebolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, pričom uznesením z 30. septembra 2005 krajský súd uznesenie okresného súdu potvrdil. Uznesenie okresného súdu č. k. 20 C 88/05-41 zo 17. augusta 2005 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 9 Co 325/05 z 30. septembra 2005 nadobudlo právoplatnosť 17. októbra 2005.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je dôvodom na

odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Sťažnosť sťažovateľa z 21. januára 2007 (podaná na poštovú prepravu 22. januára 2007) bola doručená ústavnému súdu 24. januára 2007. Od 17. októbra 2005, keď bolo právoplatne skončené konanie krajského súdu vedené pod sp. zn. 9 Co 325/05, nepochybne uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako oneskorene podanú.

2.2 Krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 387/06 konal o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 20 C 88/05 z 12. januára 2006, ktorým mu okresný súd neustanovil advokáta pre dovolacie konanie, pričom uznesením z 30. novembra 2006 krajský súd uznesenie okresného súdu potvrdil. Uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 Co 387/06 z 30. novembra 2006 bolo sťažovateľovi doručené 19. januára 2007.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v konaní krajského súdu sp. zn. 3 Co 387/06 ústavný súd pripomína, že podľa ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, I. ÚS 276/06). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvozené závery

boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu vyplýva nasledovné:

„Podľa § 30 O. s. p. účastníkovi, u ktorého sú predpoklady, aby bol súdom oslobodený od súdnych poplatkov, ustanoví sudca alebo poverený zamestnanec súdu na jeho žiadosť zástupcu z radov advokátov, ak je to potrebné na ochranu jeho záujmov. O tejto možnosti súd účastníka poučí.

Postup podľa citovaného ustanovenia je možný len po tom, čo účastník, ktorý žiada o ustanovenie zástupcu na ochranu jeho záujmov preukáže, že na jeho strane sú predpoklady pre oslobodenie od súdnych poplatkov. Ak súd už rozhodoval o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov, týmto rozhodnutím je viazaný, okrem, ak došlo na strane účastníka k zmene pomerov.

Zo spisu vyplýva, že navrhovateľ domáha sa zaplatenie 50 000,- Sk ako nemajetkovej ujmy za hrubé ohováranie. V konaní jeho žiadosti o priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov vyhovené nebolo, ako je zrejmé z rozhodnutia súdu prvého stupňa, č. k. 20 C 88/05-41 zo dňa 17. 08. 2005 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave, č. k. 9 Co 325/05-54 zo dňa 30. 09. 2005. V danom prípade pomery navrhovateľa tak, ako boli preukázané neodôvodňujú priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov podľa § 138 ods. 1 O. s. p. a to i vo vzťahu k zneniu návrhu, ktorý nárok sa javí ako zjavne bezúspešne uplatňovanie práva.

V posudzovanej veci oslobodenie od súdnych poplatkov navrhovateľovi priznané nebolo. Pokiaľ teda súd prvého stupňa pri rozhodovaní o žiadosti navrhovateľa o ustanovenie zástupcu z radov advokátov vychádzal z tohto rozhodnutia postupoval správne. Od rozhodnutia súdu o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov podľa obsahu spisu k žiadnej zmene pomerov na strane navrhovateľa nedošlo. Ustanovenie

zástupcu podľa § 30 O. s. p. neprichádza preto do úvahy. Nie je totiž splnená požiadavka a to predpoklad na oslobodenie od súdnych poplatkov.

So zreteľom na uvedené odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 219 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.“

Podľa názoru ústavného súdu zdôvodnenie krajského súdu v danej veci je dostatočne vyargumentované. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné odvolanie sťažovateľa považovať za neodôvodnené a napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdiť.

Skúmaný postup ani rozhodnutie krajského súdu nemožno považovať za svojvoľný alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa so skutkovým a právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu.

V napadnutom konaní krajského súdu nezistil ústavný súd ani porušenie ďalšieho z atribútov základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, a to práva na prístup k súdu. Sťažovateľovi nebolo odopreté právo na súd, pretože krajský súd sa neodmietol bezdôvodne zaoberať jeho podaním (odvolaním), práve naopak krajský súd v rámci skúmania splnenia základných podmienok na ustanovenie advokáta účastníkovi konania, dospel na základe vykonaného dokazovania k záveru, že sťažovateľ tieto podmienky podľa ustanovení § 30 v spojení s § 138 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku nespĺňa, a preto rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

Vzhľadom na uvedené podľa názoru ústavného súdu nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva zaručeného v čl. 47 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi (...), a to za podmienok ustanovených zákonom. Inými slovami všeobecný súd nemôže porušiť označené základné právo, ak koná vo veci v súlade s právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. Takýmto

predpisom je zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, podľa ktorého postupoval aj krajský súd pri skúmaní splnenia predpokladov na strane účastníka konania (sťažovateľa) za účelom ustanovenia mu advokáta.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní krajského súdu vedenom pod sp. zn. 3 Co 387/06, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v sťažnosti neodôvodnil, v čom vidí porušenie uvedeného článku ústavy, resp. porušenie ktorých jeho atribútov namieta, a napokon neuviedol ani to, či k jeho porušeniu malo dôjsť postupom alebo rozhodnutím krajského súdu. Preto ústavný súd dospel k záveru o nepreskúmateľnosti sťažnosti v tejto časti.

Vzhľadom na ústavným súdom konštatované nezistenie porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy nemohlo dôjsť ani k porušeniu zásad rovnosti v právach uvedených v čl. 12 ods. 1 ústavy. V tejto súvislosti ústavný súd už uviedol (napr. PL. ÚS 14/98, I. ÚS 161/04), že porušenie zásady rovnosti v právach podľa čl. 12 ústavy má charakter porušenia základného ústavného práva v zásade iba vtedy, ak je spojené zároveň s porušením aj iného základného práva.

Sťažovateľ v súvislosti s konaním krajského súdu vedeným pod sp. zn. 3 Co 387/06 namietal aj porušenie čl. 14 a čl. 19 ods. 1 ústavy, ktoré sú ústavným princípom deklaráujúcim základné práva hmotno-právneho charakteru.

Podľa čl. 14 ústavy má každý spôsobilosť na práva. Uvedené ustanovenie ústavy garantuje fyzickým osobám a právnickým osobám právnu subjektivitu, teda byť nositeľom práv. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi označeným článkom ústavy a postupom, resp. rozhodnutím krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 387/06, ktoré sa vôbec nedotklo právnej subjektivity sťažovateľa, a preto aj v tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Ústavný súd už vyslovil (I. ÚS 2/00,

II. ÚS 23/00, II. ÚS 165/02), že ochranu práv podľa čl. 19 ústavy poskytujú všeobecné súdy a nie ústavný súd. Podľa názoru ústavného súdu medzi konaním krajského súdu vedeným pod sp. zn. 3 Co 387/06 a označeným článkom ústavy nie je vzhľadom na predmet konania krajského súdu - odvolacie konanie vo veci ustanovenia advokáta príčinná súvislosť, preto bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Uvedené závery boli so zreteľom na obsah sťažnosti základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá, ústavný súd už o ďalších požiadavkách sťažovateľa nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2007